

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.229 van 22 maart 2016
in de zaak A. 215.185/XIV-36.272**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 33 bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 137.602 van 29 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.175 van 26 maart 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ali Acer, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 24 maart 2014 een beslissing waarmee aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 9 mei 2014 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 29 januari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging – pleitnota

4. Met een faxbericht van 27 oktober 2015 dient de verwerende partij een “pleitnota” in.

Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen wel toegestaan hun antwoorden op de door de Raad van State gestelde vragen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. Vermits de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke vragen maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoekster werpt in een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht op.

Verzoekster voert aan dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) en dat die beslissing ook een motivering voor de duur van het inreisverbod zou inhouden, te weten dat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19 december 2012, en dat zij op 6 september 2012 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoekster zet uiteen dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG 'over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven' (hierna: richtlijn 2008/115) oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 1825/001, 23). Verzoekster laat gelden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod. Zij besluit dat het bestreden arrest voorbijgaat aan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daardoor de materiële motiveringsplicht schendt.

6. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op juridictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Zij acht het middel ook niet-ontvankelijk omdat het er hoofdzakelijk toe strekt de feitelijke toedracht van de zaak ter beoordeling aan de Raad van State voor te leggen.

De verwerende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht heeft vastgesteld dat in

de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende is uiteengezet om welke redenen een inreisverbod van drie jaar is opgelegd en dat terdege is rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster. De inhoud van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is niet geschonden vermits zorgvuldig is gemotiveerd om welke redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de aanvankelijk bestreden beslissing formeel is gemotiveerd wat de duur van het inreisverbod betreft en dat wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden, eigen aan verzoeksters situatie.

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing volledig in overeenstemming is met considerans 14 van richtlijn 2008/115.

7. In de memorie van wederantwoord, genoemd “memorie van antwoord”, herhaalt verzoekster het middel. Zij benadrukt dat het niet naleven van de terugkeerverplichting tot gevolg heeft dat een inreisverbod moet worden opgelegd, doch dat de duur van dat inreisverbod eveneens moet worden gemotiveerd. Te dezen haalt de verwerende partij enkel aan dat een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Beoordeling

8. In de uiteenzetting van het middel acht verzoekster ook artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt

de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2012, aan haar betekend op 19.12.2012. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag *9bis* ingediend op 06.09.2013”.

In antwoord op verzoeksters kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod”, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest van oordeel “dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat [verzoekster], nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig heeft verlaten, maar ook een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet”.

Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd “omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2012. Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het op 19 november 2012 opgemaakte en op 19 december 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekster na dat ene bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.

De loutere vaststelling dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet oordelen dat aan de in die bepaling vastgelegde motiveringsplicht was voldaan voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing volstaan om een bepaalde duur van een inreisverbod te dragen, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door motieven te aanvaarden die enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 137.602 van 29 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Kaat Leus,

staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques